

herffer en saadan Ubundethed paa det religiøse Gebeet indenfor selve denne Folketirkes Grænser, som ikke let har været større nogetsteds, og som altsaa allermindst kunde geraade i Strid med de Bestemmelser, jeg har foreslaaet, og der gaaer ud paa at sikkre en lille Smule religiøs Ubundethed i den dermed beslaagtede danske Folketirke, saamegen religiøs Ubundethed nemlig, som; vel ikke efter den ældre Lovgivnings Bogstav, hvor det Verdslige og det Geistlige er blandet med hinanden, men efter vor Kirkes Betsendelseskrifter, efter vore vedtagne Lærebøger til Skolebrug, og efter en Praxis, der omtrent gaaer igjennem en Menskesalder, ganske umiskjendelig er her tilstede.

Jeg skal fremdeles, forsaavidt det er blevet bemærket, at det foreliggende Lovforslag ikke indeholder Noget om Eden, og at altsaa Bestemmelser i saa Henseende vel kunde synes nødvendige, eller rettere, at en Ophævelse af det hidtil derom Gjældende vilde indtræde, hvis Forslaget vedtoges, tillade mig at gøre opmærksom paa, at min ærede næste Nabo, som er Medlem af Udvalget, allerede har paapeget, hvorledes Eden jo ikke ubetinget er knyttet til Confirmationen, og altsaa netop de samme religiøse Forhør, hvis man endelig vil religiøse Forhør, der kræves for at en hidtil Uconfirmeret kan aflægge Eden, ligeledes ville kunne finde Sted med dem, som, fordi de ikke høre til noget anerkjendt Troessamfund, ikke ere blevne confirmerede.

Endvidere skal jeg med Hensyn til et Punkt, som jeg ganske vist troer, at de fleste ville ansee for Hovedsagen, med Hensyn nemlig til den Indvending, at vi her ere ufaldede og uberettigede til at vedtage en Lov, der griber ind i Folketirkens Indre, bede om Tilladelse til allerførst at gøre opmærksom paa, hvad der dog virkelig neppe skulde behøves at gjøres opmærksom paa, at enten maare Begreberne „Indre“ og „Dre“ siden Constantin den Stores Tid, der ogsaa gjorde denne Adskillelse med Hensyn til kirkelige Forhold gjældende, være undergaaede en ganske mærkelig Forandring, der nærmest maatte erindre mig om de første Ord, jeg hørte af en høit berømt tydsk Professor: det Dre er det Indre, — enten maa det være Tilfældet, siger jeg, eller ogsaa maa

det være vist, at den, der borttager en udvortes Evang, bestaaende i Multer o. s. v. fra visse kirkelige Handlinger, han rører ikke mere ved Kirkens Indre, end slet Intet, idet det er aabenbart, at enhver kirkelig Handling uforandret baade kan foregaae og vil foregaae, enten den er forbunden med Bestemmelser, som sige: skeer den ikke, bliver den verdslige Dyrighed nødt til at fremvinge den, eller man tager al Evang bort og lader den skee ud af Bedkommendes frie Villie. Og saa skal jeg fremdeles i denne Anledning bede om Tilladelse til at bemærke, at forsaavidt man mener, at der dog berøres noget Folketirkens Bedkommende ved de af mig stillede Endringsforslag, saa er det ganske vist, at mit Forslag i en vis Forstand berører den, nemlig dens Dre, dens statskirkelige Vaand, idet det borttager nogle Evangslove, som man tidligere havde hængt paa den. Men dette kan saameget mindre misbilliges af Enhver, der iøvrigt vil stemme for Loven, som den er kommen fra Folkethinget, i en Stikkelse, hvorom det er bitterligt, at der ifølge den ligeledes røres ved Noget af, hvad der hidtil stod som uophævet Bestemmelse fra Statskirken af. Thi, hvad der af min høitærede næste Nabo er gjort gjældende for, at Paragraph 8 skulde være misforstaaet, saavel af den første Minoritet i Udvalget, som af mig og endelig allerførst af den høitærede Cultusminister, saa at, naar den siger, at Personer af forskellige anerkjendte Troessamfund, der ønske kirkelig Biesse, kunne forlange den enten af Brudgommens eller Brudens Præst, skulde Meningene kun være den, at, dersom Brudgommens eller Brudens Præst har Lyst og Villie dertil, skal dette finde Sted, derimod maa jeg bemærke, at det er neppe muligt, at det kan være Meningene, thi dersom det er Meningene, saa er hele Paragraphen aldeles overflødig. Vi ere jo enige om, at vi her give Love paa Statens Vegne, om borgerligt Ægtefælskab, om den borgerlige Side af Sagen. Men skulde nu denne Paragraph ikke betyde Andet, end at, dersom noget religiøst Samfund havde saadanne Præster, at de paa et blot Barsel med Hensyn til alt Dyrigt, naar man kom til dem som borgerlige Ægtefolk og bad derom, holdt en Betsignelsestale og gav